

HỒI THỨ MỘT TRĂM CHÍN MƯƠI BA
MỤC VÕ QUÂN THƯỢNG, ĐẠI NGHỊCH BẤT ĐẠO

Vi Tiểu Bảo sững sốt hỏi :

- Tại sao vậy?

Tăng Nhu đáp :

- Người...người còn hỏi tại sao ư? Người ta không chịu lấy, người dùng thủ đoạn cưỡng bức. Người tưởng mình làm quan lớn rồi muốn hà hiếp bách tính thế nào cũng được chăng? Trước kia ta tưởng người là đáng anh hùng. Nào ngờ...nào ngờ...

Vi Tiểu Bảo hỏi :

- Nào ngờ làm sao?

Tăng Nhu bỗng oẹ một tiếng rồi khóc òa lên. Cô bưng mặt nói :

- Ta không biết. Người... là hạng tồi bại, chứ chẳng phải con người tử tế.

Cô còn tiếp tục cất bước ra khỏi đại sảnh.

Hai tên quan quân giờ đao ra cản lại quát :

- Cô vũ mị Khâm sai, không thể bỏ đi được, phải ở lại chờ đại nhân phát lạc.

Vi Tiểu Bảo bị Tăng Nhu mạt sát, trong lòng đang khoan khoái vô cùng, lập tức bị cụt hứng. Gã cảm thấy cô nói có lý và tự trách mình đã làm quan lớn ở triều đình Thất Sát, lại ỷ thế hiếp người, đúng như thầy đồ thường nói là bọn gian thần ác bá.

Bất giác gã lẩm bẩm :

- Chẳng làm được anh hùng thì thôi, nhưng mang tiếng gian thần, thật là một điều không hay.

Gã thở dài sườn sượt nói :

- Tăng cô nương! Cô hãy quay trở lại đã. Ta có chuyện cần nói với cô.

Tăng Nhu quay lại, hiên ngang đáp :

- Ta đắc tội với người. Người giết ta đi cũng được.

Đong nhi rất thân với cô, vội tìm lời khuyên giải :

- Tăng tử tử! Tử tử bất tất phải nóng nảy. Tướng công không giết tử đâu.

Vì Tiểu Bảo buồn rầu nói :

- Cô nói đúng lắm! Nếu ta cưỡng bách bọn họ để lấy làm vợ thì đúng là gian thần cưỡng hiếp dân gian phụ nữ, chẳng khác gì Đường Bá Hổ trong truyện Tam Tiểu nhân duyên.

Gã trở A Kha bảo tên tá lĩnh :

- Người đưa cô nương này ra đi, đồng thời buông tha cả gã trai họ Trịnh để chúng lấy nhau làm vợ chồng.

Gã lại trở Phương Di nói tiếp :

- Mở khoá cho cô này và buông tha cô. Hồi ơi! Nguyên phối phu nhân của ta có ngoại tình, đại tiểu lão bà của ta cũng làm gái điếm. Con mẹ nó! Ta còn làm Khâm sai đại nhân, đô thống đại nhân, gì được nữa? Ta chỉ là Đong tiền ô qui đại nhân.

Tên tá lĩnh thấy gã phát cáu, sợ quá cúi đầu không dám lên tiếng. Hắn cũng không hiểu gã nói thế là chân hay giả.

Vì Tiểu Bảo thấy tá lĩnh đứng yên liền giục :

- Người đưa hai cô gái đó ra ngay đi!

Tên tá lĩnh dạ một tiếng rồi dẫn A Kha và Phương Di ra ngoài.

Vì Tiểu Bảo nhìn bóng sau lưng hai cô mà lòng tơ còn vương vít.

Phương Di và A Kha đông tuốt một lèo không ngảnh cổ lại. Các cô đã chẳng một lời tạ ơn cũng không đưa mắt tỏ lòng cung kính.

Tăng Nhu tiến lại hai bước khẽ nói :

- Kham sai là người tốt. Tiện nữ ... tiện nữ vui lòng chịu phạt.

Vì Tiểu Bảo nghe cô nói câu này phẩn khởi tinh thần, bụng bảo dạ :

- Trên đời thiếu gì mỹ nữ? Hai con đực non không chịu lấy ta, chẳng lẽ bao nhiêu cô nương trên thế gian chết sạch cả rồi?

Gã hớn hỏ tươi cười đáp :

- Phải lắm! Ta muốn phạt cô thật.

Rồi gã bảo ba người :

- Song Nhi! Tiểu quận chúa! Tăng cô nương! Cả ba cô vào trong này nói chuyện.

Gã toan đưa ba cô nương vào nội đường để ân ái một phen, bỗng thấy một tên quan quân từ ngoài cửa chạy vào nói :

- Khỏi bẩm đô thống đại nhân! Ngoài kia có người nói là vâng lệnh Hồng giáo chủ xin vào ra mắt.

Vì Tiểu Bảo giật bắn người lên vội đáp :

- Hồng giáo chủ hay Lục giáo chủ gì gì ta cũng không tiếp. Người bảo họ rút đi!

Tên quan quân khom lưng dạ một tiếng, lùi lại một bước, nói tiếp :

- Người đó nói là trong tay họ có hai người đàn ông, xin điều đình với đô thống đại nhân cho đánh đổi hai người đàn bà.

Vì Tiểu Bảo hỏi :

- Đánh đổi hai người đàn bà ư?

Gã đảo mắt nhìn Hồng phu nhân và Mao Đông Châu lắc đầu nói tiếp :

- Thế thì thú thật! Của tốt thế này khi nào ta chịu đánh đổi?

Tên quan quân đáp :

- Dạ! Tiểu nhân xin ra bảo về đi.

Vì Tiểu Bảo lại hỏi :

- Hắn đem những người đàn ông nào đến đánh đổi? Con mẹ nó! Đàn ông thì còn thú gì? Đổi đàn bà lấy đàn ông thì ra mình lỗ to.

Tên quan quân đáp :

- Người đó nói nhăng nói càn. Hắn bảo một tên Lạt Ma và một tên Vương tử gì gì đó là anh em kết nghĩa với Đô thống đại nhân mới thật láo khoét.

Vì Tiểu Bảo ồ một tiếng rồi nghĩ bụng :

- Té ra Tang Kết Lạt Ma và Cát Nhĩ Đan Vương tử đã bị Hồng giáo chủ bắt sống rồi.

Đoạn hắc bật lên tràng cười ha hả nói :

- Hết Lạt Ma lại đến Vương tử. Ta lấy họ về làm gì? Người ra bảo hắn hai người đàn bà này dù có đem hai vạn đàn ông đến đánh đổi ta cũng không chịu.

Tên quan quân vâng dạ luôn miệng, khom lưng thi lễ, sắp trở gót bước đi.

Vì Tiểu Bảo chợt ngó thấy Tăng Nhu, bụng bảo dạ :

- Cô này lúc trước bảo ta là kẻ đồi bại, chẳng phải hảo nhân, rồi từ lúc ra buông tha cô vợ để thi đi kiếm tình lang, cô lại cho là người tử tế. Hừ! Muốn làm hảo nhân phải lỗ vốn nhiều, Tang Kết và Cát Nhĩ Đan đã bái kết huynh đệ với ta. Nếu ta không đánh đổi họ về, nhất định sẽ bị Hồng giáo chủ giết chết. Ta giữ Hồng phu nhân lại có được lợi gì không? Mụ không chịu lấy ta làm chồng mà con mẹ nó, vẫn mang tiếng là kẻ trọng sắc khinh bạn, chẳng phải là anh hùng hảo hán.

Gã nghĩ thế rồi gọi giục lại :

- Hãy khoan!

Tên quan quân dạ một tiếng, khom lưng chờ lệnh.

Vì Tiểu Bảo nói :

- Người ra bảo hắn về nói với giáo chủ buông tha hai người kia rồi ta đưa trả Hồng phu nhân về cho y. Vị phu nhân này hoa dung nguyệt mạo là của báu trên thế gian mà ta chịu đánh đổi lấy hai người đàn ông là y lợi nhiều lắm rồi. Còn một người đàn bà nữa thì ta không thể buông tha được.

Tên quan quân vâng dạ lui ra.

Hồng phu nhân thay đổi hẳn thái độ. Mụ tươi cười nói :

- Khâm sai đại nhân! Đại nhân thật khéo khoa trương cho người.

Vi Tiểu Bảo đáp :

- Đã là hảo nhân thì việc gì cũng phải cho đến nơi đến chốn. Bọn tại hạ đã chịu lỗ vốn thì cho lỗ luôn thể. Giao hàng trước rồi mới thu tiền sau. Quân bay đâu! Mau mở khóa cho thượng cấp của ta.

Đoạn gã đón lấy chìa khóa, chính mình mở khóa cho Hồng phu nhân và đưa mụ ra cổng.

Vi Tiểu Bảo ra tới nhà đại sảnh đã thấy tên quan quân kia đang nói chuyện với Lục Cao Hiên.

Vi Tiểu Bảo nói :

- Lục tiên sinh! Giáo chủ phu nhân đây, tiên sinh đưa về mà lĩnh đại công. Thừa phu nhân! Thuộc hạ kính cẩn nghinh tiếp lão nhân gia đắc thắng hồi triều, đồng thời cầu nguyện giáo chủ cùng phu nhân vĩnh hưởng tiên phúc, thọ dữ thiên tề.

Hồng phu nhân cười khanh khách đáp :

- Ta cũng xin cầu nguyện cho Khâm sai đại nhân thăng quan phát tài, thọ sánh non Nam, vợ xinh hầu đẹp, vạn đại công hầu.

Vi Tiểu Bảo thở dài nói :

- Thăng quan phát tài là việc dễ, nhưng vợ đẹp hầu xinh thì khó lắm.

Gã lên tiếng hô :

- Chuẩn bị kiệu hoa và tấu nhạc để tiễn khách.

Gã thân hành đưa Hồng phu nhân ra tận cổng ngoài và trông coi cho mụ lên kiệu.

Hồng phu nhân lên kiệu đi rồi, Vi Tiểu Bảo toan quay gót quay trở vào bỗng thấy một cỗ kiệu lớn đi tới. Chính là kiệu của quan tri phủ Dương Châu đến bái yết.

Vi Tiểu Bảo trong lòng bức bối, không muốn cho ai vào, liền đứng lại ngoài cổng chau mày hỏi :

- Phủ đài đến có chuyện gì?

Tri phủ là Ngô Chi Vinh đưa lời thỉnh an, thi lễ đáp :

- Ty chúc đến báo việc quân cơ thần mật.

Vì Tiểu Bảo nghe nói đến chuyện quân tình cơ mật mới cho hần theo vào. Gã lăm bằm :

- Nếu không có cơ mật đại sự ta sẽ đét vào đít hần.

Về đến thư phòng Vì Tiểu Bảo ngồi xuống trước, không thêm mời Ngô Chi Vinh an tọa, gã hỏi ngay :

- Việc chi cơ mật quân tình?

Ngô Chi Vinh đáp :

- Xin đại nhân truyền tả hữu lui ra.

Vì Tiểu Bảo vẫy tay cho bọn thân binh rút lui.

Ngô Chi Vinh đến bên gã khẽ nói :

- Khâm sai đại nhân! Chuyện này không phải tầm thường. Đại nhân tâu về Hoàng thượng thì chẳng những đại nhân được cao thăng ngay, mà cả ty chúc cũng nhờ phúc ầm của đại nhân có thể lãnh thu ơn điển của triều đình.

Vì Tiểu Bảo chau mày hỏi :

- Chuyện gì mà quan trọng thế?

Ngô Chi Vinh đáp :

- Bẩm đại nhân! Hoàng thượng hồng phúc tày trời, phước khí của đại nhân cũng cao cả mới xui nên ty chúc thám thính được tin tức rất quan trọng.

Vì Tiểu Bảo háng dặng một tiếng rồi nói :

- Phước khí của Ngô đại nhân cũng không phải tầm thường.

Ngô Chi Vinh đáp :

- Không dám! Không dám! Theo qui củ thì ty chúc phải báo tin này lên tuần phủ đại nhân và tổng đốc đại nhân để các vị sớ về Hoàng thượng. Nhưng làm như vậy e rằng trung gian sẽ bị tiết lộ mà lằm lỡ đại sự. Hơn nữa ty chúc được Khâm sai đại nhân đem lòng quyến cố tài bồi rất lấy làm cảm kích, chỉ mong báo đáp ân

tình, nên đem cuộc vinh hoa phú quý này trao vào tay đại nhân. Ty chúc không muốn để các vị tổng đốc, tuần phủ ngồi rưng ăn phần.

Vì Tiểu Bảo thấy hắn nói một cách trịnh trọng, liền hỏi :

- Việc chi mà khẩn cấp đến vậy?

Ngô Chi Vinh đáp :

- Bẩm đại quan! Ở phương nam có viên đại tướng nắm giữ trọng binh sắp đẩy quân tạo phản một ngày gần đây. Nhân vật này cơ tâm khôn lường, hắn điều binh khiển tướng cùng người mưu toan chuyện đại nghịch vô đạo.

Vì Tiểu Bảo sửng sốt một chút rồi nổi lên tròng cười ha hả nghĩ bụng :

- Ta tưởng chuyện gì cơ mật đại sự. Té ra lại là chuyện Ngô Tam Quế tạo phản.

Gã liền hỏi :

- Phải chăng vị tướng quân đó là người đồng tông với Ngô đại nhân.

Ngô Chi Vinh đáp :

- Đúng rồi! Chuyện này thật đích xác, quyết không phải giả dối.

Vì Tiểu Bảo cười nói :

- Nguồn tin của Ngô đại nhân thật là bén nhạy. Xin lỗi nhé! Xin lỗi nhé!

Ngô Chi Vinh thấy thái độ của Vì Tiểu Bảo đầy vẻ ồm ờ, giọng nói pha trò hài hước thì trong lòng xao xuyến, vội giải thích :

- Khâm sai đại nhân! Vụ này không phải tầm thường. Nếu triều đình chẳng đàn áp trước đi, để phản tặc động thủ thì nửa bức dư đồ phương nam....sẽ phải... sẽ phải...

Vì Tiểu Bảo hờ hững ngắt lời :

- Đức hoàng thượng thân cơ diệu toán, nhất thiết ngài đều tiên liệu cả rồi, chúng ta bất tất phải quan tâm.

Ngô Chi Vinh vội đáp :

- Dạ dạ!

Vi Tiểu Bảo hỏi :

- Phũ dài lấy đâu được nguồn tin này?

Ngô Chi Vinh đáp :

- Ty chúc đội ơn sâu của Hoàng thượng, lượng cả của Khâm sai đại nhân cất nhắc, ngày cũng như đêm chỉ mong có cơ hội đền đáp.

Hắn dừng lại một chút rồi tiếp :

- Hôm trước ty chúc bồi tiếp đại nhân thưởng ngoạn thược được ở ngoài chùa Thiên Trí, sau ty chúc nghĩ đến phong độ cùng những lời bình luận của đại nhân, trong lòng rất lấy làm khâm phục và ngưỡng mộ, những mong từ nay trở đi hàng ngày được làm đương sai cho đại nhân để thời thường có thể nghe lời chỉ giáo.

Vi Tiểu Bảo đáp :

- Thế thì hay lắm! Huynh dài bất tất phải làm chúc tri phủ này nữa. Bản chúc thấy huynh dài là người thông minh lanh lợi, sao bằng... sao bằng...

Ngô Chi Vinh cả mừng, vội đưa lời thỉnh an nói :

- Cảm tạ đại nhân có lượng tài bồi.

Vi Tiểu Bảo mỉm cười nói :

- Sao bằng... đến làm người gác cửa phòng cho bản chúc. Nếu không thế thì làm phu khiêng kiệu cũng được. Như vậy bản chúc hàng ngày ra khỏi cửa phòng huynh đệ sẽ được nhìn thấy mặt luôn luôn. Ha ha.

Ngô Chi Vinh biết gã nói giỡn, không khỏi bực bội trong lòng, nhưng ngoài mặt cũng tươi cười nói :

- Thế thì hay lắm! Làm kẻ gác phòng cho đại nhân cũng còn hơn làm tri phủ ở Dương Châu.

Hắn dừng lại một chút rồi tiếp :

- Bình thời ty chúc phái nhiều người đi thám thính các nơi. Hễ kẻ nào mang lòng phản nghịch, phỉ báng hoàng thượng, khinh miệt đại thần là ty chúc biết ngay.

Những lời yêu ngôn hoặc chúng, làm lặc lặc tư tưởng muôn dân, ty chúc nhất định nghiêm trị.

Vì Tiểu Bảo "ủa" một tiếng nghĩ bụng :

Thằng cha này thật róc tổ! Hắn lướt qua câu chuyện làm lính gác cửa và phụ kiện để chuyển sang chuyện khác. Quả nhiên là tay lão luyện trong nghề làm quan.

Ngô Chi Vinh lại hỏi :

- Nếu chỉ là tên vô danh tiểu tốt, những kẻ què mùa dốt nát thì có nói năng nói càn, mồi hại cũng không đáng kể, nhưng phải đề phòng đám nhân sĩ có học vấn. Bọn này thường làm thơ đem sự tích đơn xua để chê bai việc triều chính. Những người tầm thường thì không nghĩ tới chỗ dụng tâm ác độc của họ.

Vì Tiểu Bảo hỏi :

- Người thường coi đã không hiểu thì còn tai hại ở chỗ nào?

Ngô Chi Vinh đáp :

- Dạ dạ! Dù sao thì những người có bụng dạ như vậy cũng đáng giết ngay đi. Nay là thời điểm thánh thiên tử trị vì, những loại văn thơ đại nghịch vô đạo không nên để lưu truyền độc tố trong thiên hạ.

Hắn nói rồi lấy trong tay áo ra một cuốn sách hai tay cầm dâng lên, nói tiếp:

- Xin đại nhân coi đây. Tập thơ này ty chúc mới bắt được tối hôm qua.

Giả tử Ngô Chi Vinh lấy trong tay áo ra một tập ngân phiếu thì lập tức Vì Tiểu Bảo coi hắn bằng con mắt khác. Gã vừa thấy cuốn sách trong lòng đã thất vọng, lại nghe nói là một thi tập, gã càng ngán ngấm hơn, bất giác mở miệng ngáp dài, bất giác mở miệng ngáp dài. Cả chẳng buồn thò tay ra đón lấy, ngoảnh mặt trông đi, không lý gì đến.

Ngô Chi Vinh cực kỳ bền lễn từ từ rút tay về, nói :

- Hôm qua trên tiệc, cô ả ca sĩ hát bài thơ mới mô tả phụ nữ thôn quê ở Dương Châu. Ty chúc cầm lấy hộp thơ của y coi, liền phát giác ra trong đó có nhiều câu phạm tội đại nghịch.

Vi Tiểu Bảo hỏi :

- Thế ư?

Ngô Chi Vinh mở cuốn sách trở vào một bài thơ nói :

- Xin đại nhân coi đây : Bài thơ này nhan đề là "Hong Vũ cổ pháo ca". bài thơ này của Tra Thận Hành nói về Chu Nguyên Chương triều đại trước sử dụng một cổ súng cổ.

Vi Tiểu Bảo nghe nói đến súng cũng hơi thích thú liền hỏi :

- Chu Nguyên Chương cũng bắn súng ư?

Ngô Chi Vinh đáp :

- Đại Hiên nay đã thay đổi triều đại mà họ Tra còn ca tụng cổ súng đồ của Chu Nguyên Chương, tức là cố ý hướng dẫn người ta tưởng nhớ tiền triều. Bài thơ này chỉ phô trương oai phong của Chu Nguyên Chương đã là quá rồi, hướng chỉ bốn câu sau lại càng tệ hại hơn nữa.

Hắn liền đọc bốn câu thơ :

Thấy người nằm giữa đám chông gai,

Nghĩ đến non sông dạ ái hoài.

Dâu biển gây nên trò biến ảo,

Châu tuyền tâm tã sót thương ai?

Rồi hắn nói tiếp :

- Người này hoài bão ý chí phản nghịch thực đã hiển nhiên. Nhà Đại Thanh ta vâng mệnh trời đứng ra mở nước; diệt trừ họ Chu ở triều nhà Minh. Trăm họ hân hoan cổ vũ còn chưa đủ. Sao hắn thấy cổ đại pháo của Chu Nguyên Chương lại dám làm thơ để khóc giang sơn đến tuyền đòi hàng lệ?

Vi Tiểu Bảo hỏi :

- Cổ súng cổ đỏ ở đâu? Bản chức muốn đi coi xem còn bắn được không?
Hoàng thượng rất thích những súng lớn.

Ngô Chi Vinh đáp :

- Theo lời ghi trong thi tập thì cổ súng này hiện ở Kinh Châu.

Vĩ Tiểu Bảo dựng mặt lên hỏi :

- Nó không ở Dương Châu thì các hạ rắc rối làm chi? Các hạ làm tri phủ ở Dương Châu chứ không phải ở Kinh Châu. Các hạ hãy chờ bao giờ làm tri huyện Kinh Châu hãy điều tra về cổ súng cổ đỏ.

Ngô Chi Vinh giật mình kinh hãi nghĩ thầm :

- Đi làm Tri huyện Kinh Châu thì ra phải giáng cấp. Việc này không nên nhắc tới nữa.

Hắn thu tập thơ cất vào tay áo, lấy ra hai bộ sách khác, nói :

- Khâm sai đại nhân! Lời thơ của Tra Thận Hành, bất quá chỉ có vài chỗ không ổn, đại nhân độ lượng rộng rãi bỏ qua đi không tra cứu cũng chẳng sao, nhưng hai cuốn sách này thì không nên bỏ qua.

Vĩ Tiểu Bảo chau mày hỏi :

- Những sách gì vậy?

Ngô Chi Vinh đáp :

- Một bộ "Quốc thọ lục" tác giả là Tra Y Hoàng. Văn tự trong sách hoàn toàn tán dương những kẻ phản nghịch Đại Thanh. Còn bộ này là thi tập của Cố Viêm Võ càng tỏ ra mục vô quân thượng, đại nghịch bất đạo.

Vĩ Tiểu Bảo nghe nói đến danh tự Cố Viêm Võ, không khỏi ngấm ngấm kinh hãi, tự hỏi :

- Cuộc sát quy đại hội ở phủ Hà Giang ngày trước quân hùng đã đề cử Cố Viêm Võ tiên sinh làm tổng quân sư. Sao tập thơ của tiên sinh lại lọt vào tay tên quan ôn này? Chẳng hiểu trong đó có nói gì đến Thiên Địa Hội của bọn mình không?

Gã liền hỏi :

- Trong sách kia viết những gì? Ngô đại nhân thử nói rõ cho nghe.

Ngô Chi Vinh thấy Vi Tiểu Bảo chú ý đến vụ này liền phấn khởi tinh thần, tiện tay mở cuốn "Quốc thọ lục" ra nói :

- Bẩm đại nhân! Trong sách, bao nhiêu kẻ phản nghịch nhà Đại Thanh đều được gọi là trung thần nghĩa sĩ. Trong thiên "Bình bộ chủ sự tặng cho giám sát ngự xử Tra Tử Truyền" do người đường huynh đệ của ý là Tra Mỹ Kê viết về những công việc phản kháng nhà Đại Thanh đã thuật lại vụ câu kết những đồ trên chốn giang hồ để kháng cự vương sư.

Hắn dùng ngón tay chỉ trở vào sách đọc lên :

"Ngày 17 tháng tư, quân Thanh tấn công Viên Hoa Tập phải lui binh. Mỹ Kế giám đốc các đội nghĩa binh Lãng, Dương, Chu, Vương, tụ tập năm trăm chiến thuyền, hơn năm ngàn binh sĩ rượt theo, chém địch dư trăm thủ cấp. Trận này bên ta toàn thắng, quân giặc phải rút chạy lên bờ..."

Hắn đọc tới đây rồi nói :

Đại nhân coi đó : Tra Y Hoàng gọi bọn phản nghịch bằng nghĩa binh, lại kêu Vương sư của nhà Đại Thanh ta là quân giặc. Như vậy thật đáng tội chết rồi.

Vi Tiểu Bảo lơ đi, hỏi đến tập thơ :

- Trong sách của Cố Viêm Võ đã viết những gì?

Ngô Chi Vinh đặt cuốn Quốc thọ lục xuống, cầm lấy tập thơ của Cố Viêm Võ. Hắn gục gặc cái đầu đáp :

- Tác giả tập thơ đây, chẳng bài nào không đầy tư tưởng phản nghịch. Bài thơ này nhan đề là "Rợ Khương Hồ". Nguyên một cái nhan đề hiển nhiên đã phỉ báng nhà Đại Thanh.

Hắn trở tay vào sách đọc :

Non nước nhà ta vốn vững vàng,

Vì quân Di Dịch phải tang hoang.

Kiến Châu bắt lính cùng thu thóc,

Tây Thục còn lo nạn thổ quan.

*Thân chân phân nửa giấc
Vào Tề, Lỗ bốn lần.
Phá làng cùng giết gióc,
Mổ bụng lại moi gan.
Thây chết đầy ngòi lạch,
Thảm trạng cực nhân hoàn.*

*Ở tù còn có phước,
Hơn theo gót quân Hồ.
Phải cưa răng thừa lợi,
Học tiếng nói bi ô.*

*Trong cờ địch hể thành quách mất,
Ôm thiếu nữ hể đẹp như hoa.
Man rợ hung tàn là thế thế!
Mà mong trời giúp dựng cơ đồ?*

Vi Tiểu Bảo lắc đầu gạt đi :

Thôi đừng đọc nữa! Bản chúc chẳng hiểu chi hết.

Ngô Chi Vinh liền giải thích :

- Bẩm đại nhân! Những bài thơ đó kêu người Mãn Châu ta là man rợ, lại thuật việc chiến binh giữa người Kiến Châu về triều nhà Minh với người Mãn Châu. Bọn thổ y bắt lính, thu thóc làm cho thiên hạ đại loạn. Hắn còn mật sát người Mãn Châu cướp thành, giết người, móc ruột moi gan và cưỡng đoạt mỹ nữ...

Vi Tiểu Bảo nói :

- Té ra là thế! Việc cưỡng đoạt mỹ nữ trong cơn binh hỏa là chuyện thường tình. Quân Thanh phá Dương Châu quả đã sát hại bách tính rất nhiều. Không thể thì tại sao Hoàng thượng lại vì vụ này mà miễn khỏn lương tiền trong ba năm cho nhân dân ở đây? Hừ Cố Viêm Võ làm thơ để phản ánh trung thực những việc đã xảy ra.

*** vietkiem.com ***